

„Poslyšte, drahá...?“

„Atre,“ představí se žena.

„Drahá Atre, ačkoli nezpochybňuji vaše, ehm... řekněme nadání prokouknout lidská nitra, obávám se, že vás bohužel mistr Mirklin poslal skutečně spíše za obdivováním našeho okouzujícího Hrodu.“ Nahlíží nedůvěřivě pod šedou kápi, ale nevidí víc než nezřetelný obrys brady. „Zločin byl spáchán, ale také již byl spravedlivě potrestán. Chcete-li, dám vám pár tipů, co pozoruhodného uvnitř hradeb města i mimo ně spatřit. Ubytujte se například přímo zde na náměstí, hostinec U Zlatého trnu, krmě chutná, spánek nerušený. Uvidíte, nebudete litovat. A naberete tak alespoň síly po dlouhé trmácivé cestě.“

„Děkujeme za doporučení, určitě jej využijeme,“ řekne Atre a oblaží starosta líbezným úsměvem.

Zvedají se a odcházejí, starosta opětovně s hekáním ulehá na lůžko. Předpokoj je prázdný, plešatý sekretář kamsi zmizel.

„Podivné,“ poznamená Atre při scházení schodiště a pokrčí přitom nosík, „toho tlustocha zatím při jeho starostování nikdo nepodplatil. S takovou náturou bych čekala, že už má pod postelí nahrabaný solidní ranec zlata.“

Dvojice opět vyjde na rozžhavené náměstí. V jednom jeho rohu se pod skrytem plazivého břechťanu krčí nevzhledná budova vychvalovaného hostince. Podívají se na sebe a shodně pokrčí rameny. U opuchlé hostinské se spojeným obočím si sjednají ubytování. Když míří do pokoje, obrazy s portréty šklebícího se starosty lemující chodbu nechávají jen malý prostor pochybnostem, komu že to vlastně hostinec patří. Pokoj strohý, ale jako dočasné útočiště bude více než dostačující.

„Po setmění se venku trochu rozkoukáme,“ poví neutrálně Atre.

„Jistě,“ chraptavě přisvědčí šedý plášť a kápi poprvé sundá na ramena. Trocha vzduchu není na škodu.